

Studujme životy křesťanů minulosti

John Piper

Jedenáctá kapitola epištoly Židům nám poskytuje biblický mandát ke studiu církevní historie a životopisů bratří a sester, kteří šli před námi. Jeden z výkladů těch veršů totiž praví, že právě tehdy, když slyšíme o víře našich otců a matek, můžeme snadněji *odložit „každou příťaž a hřích“* a *„vytrvat v běhu, který nám je uložen“* (Žid 12,1). Kdybychom se zeptali autora epištoly *„Jak se máme povzbuzovat k lásce a dobrým skutkům?“* (10,24), možná by nám odpověděl: *“Povzbuzujte se vzájemně, a to jak vy žíví mezi sebou (10,25), tak i životem těch, kteří již zesnuli (těm je věnována celá 11. kapitola)“*. Studium křesťanské historie je tím nástrojem, který nám umožní sdílet život napříč generacemi.

Toto společenství žijících a již zesnulých je zvláště klíčové pro vedoucí. Právě od nich se očekává vize pro budoucnost. Ne že by Bůh nebyl schopen tuto vizi dát – jistě to učiní. Ale často si k tomu použije právě lidské nástroje. Otázka pro nás tedy zní: *Prostřednictvím kterých lidí – jakých lidských nástrojů – Bůh dal svou vizi tobě?* Skrze koho s tebou sdílel směr, vedení a inspiraci?

Pro mne osobně nejdůležitější odpovědi na tuto otázku byli velcí mužové a ženy, jejichž životy – ačkoliv jsou již dávno mrtví - stále promlouvají.

Křesťanské životopisy, vybíráme-li dobře, nám mohou poskytnout dostatek všeho, co potřebujeme a na co přitom máme tak málo času. Dobrý životopis je *historií* a chrání nás před pocitem, že jsme výjimeční a žijeme ve výjimečné době. Je také *teologií* - a to tou nejmocnější – neboť hoří v životech lidí jako jsme my sami. A je také *dobrodružstvím a příběhem*, po nichž přirozeně toužíme. Nabízí pohled do duše a *osobní zkušenosti*, které prohlubují naše porozumění lidské povaze a přirozenosti. Dobrá biografie velkých křesťanů minulosti je tedy nad pomyslení užitečným čtením!

Dovolte mi říci něco osobního. Životopisy křesťanů mi pomohly překonat „križi středního věku“ a vypořádat se s pocitem marnosti, které ji provázely. Bez této četby bych měl sklon neustále propadat malomyslnosti. Věnoval jsem v té době hodně času životu kazatele Jonathana Edwardse, studoval jsem jej více, než kteroukoliv jinou mimobiblickou postavu. Ještě než mu bylo dvacet, sestavil si Edwards soupis 70 závazků, které už po léta dodávají inspiraci i mně samému. Jen uvažte: Například *„Žít ze všech svých sil, pokud budu na živu“*. *„Studovat Písmo tak usilově, stále a pravidelně, jak jen budu moci“*, a také *„Předsevzal jsem si usilovat s nasazením všech sil jednat v životě tak, jak bych jednal, kdybych na vlastní oči viděl blaženost nebes a útrapy pekla“*.

Když jsem se pak sám stal pastorem sboru, začal jsem hladovět po životních příbězích, které by mi pomohly dobít mé pastorské baterie a dodaly mi povzbuzení a odvalu. A protože věřím v úlohu pastora jako teologa, sáhl jsem opět nejen po Jonathanu Edwardsovi, ale také – jak jinak – po životopise reformátora Jana Kalvína.

Jak Kalvín dokázal pracovat! Od roku 1549 patřilo k jeho úkolům kázat v neděli dvakrát a jedenkrát pak každý den v sudých týdnech. V neděli 25. srpna 1549 začal kázat na text Skutků apoštolských a pokračoval s touto knihou týden co týden do března 1554. Během všedních dnů kázal na texty malých proroků a knih jako Daniel, Pláč a Ezechiel. Ale co mne

opravdu dorazilo, bylo to, že během let 1550 až 1559 oddal 270 svatebních párů. To znamená každý týden jedna svatba! Samosebou také křtil (zhruba jednou za měsíc), navštěvoval nemocné, vyřizoval hromady korespondence a věnoval se náročné organizační práci.

Při pohledu na životy Kalvína a Edwardse a jejich službu jsem náhle ztrácel pocitu sebelitování nad těmi několika mými vlastními povinnostmi. Právě tyto dva mi pomohli prolomit mé bezcílné plahočení a jasně svůj život namířit.

Ještě když jsem byl v kazatelském semináři, četl jsem útlou brožuru o Karlu Barthovi, velkém německém evangelickém teologovi. Ohromily mne tenkrát dvě věty. Jedna z nich zněla: *„Toho večera začal psát a práci dokončil druhého dne, v neděli“* – a to ten spisek, o němž byla řeč, měl 13 000 slov a byl napsán za jediný den!

Druhá z oněch vět zněla: *„Barth odešel do důchodu z Basilejské university v březnu 1962 a tím ztratil motivaci, plynoucí z povinnosti vést přednášky“*. Zapsal jsem si tehdy: *„Cožpak se velikost člověka nemůže projevit jinak než pod tlakem?“*

Jedním z hlavních poznatků, které jsem si odnesl z četby mnoha životních příběhů, je neuvěřitelná rozmanitost pastoračních stylů, jež se Bůh rozhodl použít a žehnat jim. Osobnosti těch Božích lidí, jejich zvyky, styl, jímž kázali, způsob, jak hovořili s lidmi, jak se věnovali duchovní péči o duše, to vše bylo tak rozmanité a přesto plodné, že každý z nás může z toho načerpat odvahu i pro svůj vlastní život. Považte sami: známe příběh Jonathana Edwardse, který přísně odměřoval jídlo, které jedl, aby tak maximalizoval svou schopnost studovat a číst. A na druhé straně je zde třeba Charles Spurgeon, který vážil více než metrů a kouřil. Každý z těchto dvou mužů přivedl ke Kristu více lidí, než kterýchkoliv deset z nás ostatních.

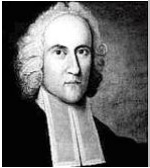
George Muller (*který proslul budováním sirotčinců mocí víry a modlitby*) byl po léta mým vzorem v modlitbě. Jeho *Autobiografie* je skutečným sadem, přetékajícím ovocem, budujícím víru. Napsal, poté co prožil 40 let ve zkouškách, zápasech a chudobě: *„Vidím jasněji než kdykoliv předtím, že tím největším a nejpřednějším úkolem, jemuž bych se měl věnovat den co den, je dohlédnout, aby má duše byla šťastná v Pánu a radovala se v Něm“*. Po deset let, psal Muller, jsem každé ráno dělal toto: *„Když jsem se probudil, začal jsem se co nejdříve modlit a vytrval jsem až do snídaně.“* A výsledek? *„Často bylo velmi těžké udržet myšlenky a mnohdy trvalo deset minut či čtvrt hodiny, než jsem se začal opravdu soustředěně modlit.“* Proto Muller změnil způsob svých modliteb a našel cestu, která jej pak provázela dalších 40 let života. *„Začal jsem meditovat nad Novým zákonem, vždy brzo ráno ... hledal jsem v každém verši pokrm pro svou vlastní duši. A ke svému překvapení jsem zjistil, že čtení a meditace mne vedou zpět k modlitbě ... během několika minut má duše přetékala vyznáváním, děkováním, přímlyvnými prosbami. Nemel jsem to ani v úmyslu, chtěl jsem, aby mluvil Pán, ale Slovo Boží mne dříve či později samo vedlo k modlitbě a k rozhovoru s Ním“*. Mullerův objev se posléze stal jedním z nejcennějších zvyků v mém vlastním životě: být s Pánem dříve, než jsem s kýmkoliv jiným a dovolit, aby On mohl každého dne ke mně hovořit jako první.

Ještě jedna věc z Mullerova života mne hluboce zasáhla: Modlíval se vždy s ohromující důvěrou za zabezpečení pro své sirotčince. Když však onemocněla jeho manželka, Muller se modlil takto: *„Ano, Otče, čas života mé drahé ženy je ve Tvých rukou. Ty jistě uděláš to nejlepší pro ni i pro mne, ať už skrze život nebo smrt. Je-li to možné, pozvedni ji prosím ještě jednou – Ty jsi mocen to udělat, i když je tak těžce nemocná. Ale ať se stane cokoliv, dej mi milost a pomoz mi, abych byl vždy plně spokojen s Tvou svatou vůlí.“* Jeho žena

zemřela a Muller na jejím pohřbu kázal na text z Žalmu 119:68: *"Ty jsi dobrý a prokazuješ dobro."*

Ó, jaké svědectví o Boží milosti. Žijící teologie. Příběhy milosti. Hluboká inspirace. Strhující zážitky. Bratři a sestry, stojí za to se tím prokousat. Pamatujte na Židům 11. A čtěte a studujte životy těch, kteří bojovali svůj boj před námi!

John Piper je pastorem sboru Bethlehem Baptist Church v Minneapolis v USA, autorem mnoha knih o vášni pro Boha (česky např. Hlad po Bohu) a zakladatelem organizace Desiring God.

INSTITUT
JONATHANA
EDWARDSE

By John Piper © Desiring God
Website: www.desiringgod.org.

český překlad:
Institut Jonathana Edwardse
Ostrava, listopad 2006